

Tabele orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydanych w okresie od 1.07. do 31.12.2012 r.

A. Orzeczenia w sprawach z zakresu ochrony konkurencji (sygn. akt VI ACa)

Lp	Sygnatura. Data. Powód. Decyzja Prezesa UOKiK wraz z sentencją.	Sentencja i uzasadnienie wyroku SOKiK	Sentencja i uzasadnienie wyroku SA
1.	334/12 2012.08.02 (...) Spółka z o.o Decyzja z 25.11.2009 nadużywanie przez (...) Spółkę z o.o. w W. pozy- cji dominującej na rynkach usług cmentarnych na cmentarzach ko- munalnych znaj- dujących się w W.	SOKiK zważył co następuje: Podzielił argumentację Prezesa UOKiK co do ustalenia rynku właści- wego, jak i pozycji dominującej stro- ny. Wskazał, iż powodowa spółka nie przedstawiła żadnego dowodu, który mógłby obalić twierdzenia za- wane w informacjach pochodzących od przedsiębiorców, którzy wskazali na odmowę dopuszczenia ich do wykonania usługi kopania grobów. Uznał, iż niewiarygodne jest, aby wszyscy przed- siębiorcy dobrowol- nie rezygnowali z usług, które mogą stanowić dla nich źródło dochodu.	SA oddalił apelację. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, iż zarządca działa- jąc w sferze usług cmentarnych i posiadając na zajmowanym rynku pozycję uprzywilejowaną, może oddziaływać na sferę usług, w któ- rej działają przedsiębiorcy świad- czący usługi na terenie cmentarzy, zastrzegając wyłącznie dla sie- bie prawo do wykonywania pew- nych usług, przez co ogranicza konkurencję. Postępowanie dowodowe wykaza- ło, iż odmawiając niektórym pod- miotom prawa wykonania usługi kopania grobów na cmentarzach, jakie jej powierzono w umowie, spółka naruszała zakaz wynikający z art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 uokik.
2.	1319/11 2012.10.03 (...) Spółka z o.o. Decyzja z 07.10.2009 UOKiK nie stwier- dził stosowania przez (...) Spółkę z o.o. praktyki ograniczającej konkurencję	SOKiK zważył co następuje: Podniesione przez powodów zarzu- ty zmierzają do realizacji indywidu- alnych celów tych przedsiębiorców w zakresie produkcji wód mineral- nych wydobywanych ze złóż, a za- tem w sprawie nie miało miejsca naruszenie ani zagrożenie interesu publicznego, które obligowałoby Prezesa UOKiK do podjęcia działań określonych w przepisach uokik.	SA oddalił apelację. Miał rację SO wskazując, że w razie naruszenia interesu pry- watnego uczestników rynku (przed- siębiorcy, konsumenta) ochrona praw tych jednostek może być realizowana na podstawie unormo- wań innych ustaw prywatnopraw- nych, w szczególności przepisów KC i KSH. Natomiast celem uokik nie jest ochrona indywidualnego przedsiębiorcy.

3.	<p>363/12 2012.09.05 Decyzja z 03.08.2009</p> <p>Porozumienie zawarte na krajowym rynku sprzedaży hurtowej aparatów słuchowych, polegające na ustaleniu w umowach dystrybucyjnych zawartych między powodem, a zainteresowanymi, minimalnych cen odsprzedaży aparatów słuchowych odbiorcom końcowym.</p>	<p>SOKiK zważył co następuje:</p> <p>W ocenie Sądu zapisy umów zawieranych przez powoda z zainteresowanymi słusznie zostały uznane za dowód zawarcia niedozwolonego porozumienia cenowego o charakterze wertykalnym. Umowy nie tylko wskazywały progi, w zakresie których dystrybutorzy musieli kształtować swoją marżę (cenę minimalną i maksymalną), ale również szczegółowo określały procedurę uzyskania przez nich zgody powoda na odstąpienie od ustalonych zasad kształtowania ceny. Istotne jest też to, że za naruszenie ww. postanowień umowa przewidywała sankcję w postaci prawa Spółki do jej rozwiązania bez wypowiedzenia, co prowadzi do wniosku, że celem spornych klauzul było wyłączenie w omawianym zakresie swobody decyzyjnej dystrybutorów, którą zastąpiła uzgodniona cena minimalna towaru.</p>	<p>SA oddalił apelację.</p> <p>1. Skarżący nie wykazał w toku postępowania przed Prezesem UOKiK, ani w odwołaniu, że celem umów była ochrona konkurencji i interesów pacjentów (konsumentów), polegająca na zapobieganiu dumpingowemu zaniżaniu cen. Ciężar dowodu w tym względzie spoczywał na powodzie, który ograniczył się jednak do prezentowania (częściowo wzajemnie sprzecznych) wywodów, nie popartych żadnymi dowodami.</p> <p>2. Odnosząc się do twierdzeń, że sporne klauzule wprowadził do umów z dystrybutorami w interesie konsumentów, zmierzając do zagwarantowania im odpowiedniego poziomu usług dodatkowych (art. 8 ust 1 pkt 1 uokik), nie sposób uznać, by okoliczność ta została w toku procesu udowodniona.</p>
----	---	--	---

**B. Orzeczenia w sprawach z zakresu zbiorowych interesów konsumentów
(sygn. akt VI ACa)**

Lp	Sygnatura. Data.	Uzasadnienie wyroku SOKiK	Sentencja i uzasadnienie wyroku SA
1.	340/12 2012.08.17	SOKiK oddalił powództwo Pozwana, jako spółdzielnia mieszkaniowa nie jest podmiotem, o którym mowa w art. 2 pkt c Dyrektywy 93/13/EWG, a zatem nie jest legitymowana biernie w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.	SA uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał SOKiK do ponownego rozpoznania Z analizy treści art. 1 ust. 2 pkt 5, ust. 5 i 6 u.o spółdzielniach mieszkaniowych można wyprowadzić wnioszek, że spółdzielnia mieszkaniowa, obok realizacji celu głównego, może także prowadzić uboczną działalność obliczoną na osiągnięcie zysku, gdzie indywidualni kontrahenci spółdzielni mogą mieć pozycję konsumenta. Członek spółdzielni mieszkaniowej, któremu przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego, jest konsumentem w rozumieniu art. 385 ¹ pkt 3 k.c. (tak SN w wyroku z 26.09.2007 r. IV CSK122/07, OSNC-ZD 2008/3/74).
2.	346/12 2012.08.02	SOKiK zważył co następuje: Choć na gruncie polskiego prawa spółdzielnia jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisu, to jednak w relacjach ze swoimi członkami nie prowadzi działalności gospodarczej, gdyż nie dokonuje czynności w celach dotyczących handlu, przedsiębiorstwa lub zawodu. W związku z tym, spółdzielnia nie jest legitymowana biernie w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.	SA oddalił apelację Pomimo trafności zarzutu kwestionującego stanowisko SO co do braku legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej Spółdzielni apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. W sytuacji gdy klauzule o niemal identycznej treści figurują już w rejestrze, o jakim mowa w art. 479 ⁴⁵ § 2 k.p.c., ponadto w wyniku postępowania przed Prezesem UOKiK w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pozwana z dniem 30.06.2010 r. zaniechała stosowania klauzuli umownej i usunęła ją z wzorca umownego jeszcze przed wytoczeniem pozwu – niniejszy proces nie służył ochronie interesów konsumentów i był zbędny z punktu widzenia zapewnienia ochrony ich praw, co przemawiało za oddaleniem powództwa.

3	345/12 2012.08.17	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>Zdaniem Sądu brak jest możliwości przyjęcia, iż dochodzone przez powoda roszczenie pozostaje z działalnością gospodarczą pozwanej w funkcjonalnym związku. Jego przedmiotem jest bowiem zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych jej członków oraz ich rodzin. Działalność pozwanej w tym aspekcie, niewątpliwie nie była podporządkowana regułom opłacalności i zysku.</p>	<p>SA uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał SOKIK do ponownego rozpoznania</p> <p>Dokonanie możliwości badania stosowanych przez spółdzielnię wzorców może nastąpić po gruntownej analizie statutu spółdzielni oraz treści wzorca, które pozwolą na ustalenie, czy stronie zawierającej umowę ze spółdzielnią można przypisać status konsumenta. SO czynności nie mógł dokonać nie posiadając ani statutu, ani też wzorca co też nie pozwala Sądowi na merytoryczną ocenę tych ustaleń.</p>
4.	440/12 2012.08.21	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>Uznał za niedozwolone i zakazał pozwanej spółce wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy p.n. „Regulamin programu lojalnościowego o treści „wszelkie zmiany w niniejszym Regulaminie będą obowiązywały od dnia ich ogłoszenia w siedzibie lub na stronie internetowej”</p>	<p>SA oddalił apelację</p> <p>W rozpatrywanej tu sprawie przedmiotem kontroli sądowej były jedynie postanowienia samego wzorca umowy (opracowanego wyłącznie przez pozowaną spółkę) bez konieczności badania umowy, której drugą stroną stał się konsument. Bez znaczenia jest zatem przytaczana w apelacji argumentacja jakoby w praktyce pozwany zawierał umowy z klientami w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy prawa oraz że nie stosował ani nie stosuje w odniesieniu do tych umów jakichkolwiek wzorców umownych. Jest przy tym rzeczą oczywistą, że postanowienia przedmiotowego regulaminu nie kreują same przez się jakiegokolwiek umowy.</p>
5.	404/12 2012.08.23	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>Za prawnie dopuszczalne i dozwolone Sąd uznał natomiast stosowanie przez Bank uregulowania zgodnie, z którym „Przy zamknięciu ROR Posiadacz obowiązany jest zwrócić Bankowi karty płatnicze, jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć wyjaśnienia uzasadniające fakt nie zwrócenia kart płatniczych [...]” Sąd nie dopatrywał się w tym zakresie naruszenia interesów konsumentów, ani też jego sprzeczności z dobrymi obyczajami.</p>	<p>SA zmienił zaskarżony wyrok</p> <p>Uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez Bank w obrocie z konsumentami postanowienia: „przy zamknięciu ROR Posiadacz obowiązany jest zwrócić Bankowi karty płatnicze. Jeżeli nie może ich zwrócić, powinien złożyć wyjaśnienia uzasadniające fakt nie zwrócenia kart płatniczych oraz oświadczenie, że poniesie wszelkie konsekwencje wynikające z tego faktu”. Istotnie abuzywne, z przyczyn wskazanych przez SO, jest jedynie zdanie składowe w ramach zdania drugiego postanowienia, tj. odnośnie obowiązku złożenia oświadczenia w przedmiocie poniesienia wszelkich konsekwencji wynikających z faktu niezwrócenia kart płatniczych.</p>

6.	333/12 2012.09.05	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>W materiałach reklamowych powoda, znajdujących się w aktach administracyjnych zawarte jest zapewnienie, że z uwagi na brak powiązań kapitałowych z bankami i innymi instytucjami kredytowymi, w warunkach światowego kryzysu finansowego, nie istnieje możliwość utraty przez powoda płynności finansowej oraz upadłości oraz że nie dotyczą go zagrożenia wynikające z dekonstrukcji finansowej. Wskazując na sposób przekazywania konsumentom informacji SO przyjął, że nie można wykluczyć, iż prowadzona przez powoda akcja promocyjno-reklamowa nie mogła wywołać u przeciętnego konsumenta, który nie mógł mieć świadomości, że ma do czynienia z reklamą, błędnego wrażenia o bezpieczeństwie inwestycji finansowych i skłonić w ten sposób do podjęcia decyzji o zawarciu umowy, której to decyzji w warunkach pełnej świadomości by nie podjął. W świetle zawartych w art. 5 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym uznano, że stosowana przez powoda praktyka rynkowa była działaniem wprowadzającym w błąd i nieuczciwym.</p>	<p>SA oddalił apelację</p> <p>1. Zawarta w art. 3 ust. 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych gwarancja niezarobkowego charakteru działalności – uzupełniona regulacją zawartą w art. 16 – dyktowana jest więc przede wszystkim dążeniem do ochrony interesów członków oraz do zachowania przez ich spółdzielczego charakteru, a zatem nie stanowi argumentu na rzecz tezy, że nie prowadzą działalności gospodarczej.</p> <p>2. Zasadnie uznano, że prowadzona przez powoda akcja promocyjno-reklamowa mogła wywołać u przeciętnego konsumenta błędne wrażenie o bezpieczeństwie inwestycji finansowych i skłonić w ten sposób do podjęcia decyzji o zawarciu umowy ze skok, której to decyzji w warunkach pełnej świadomości by nie podjął, a zatem że stosowana przez powoda praktyka rynkowa była działaniem wprowadzającym w błąd i nieuczciwym.</p>
7.	341/12 2012.09.06	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>Powód wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazania wykorzystywania przez pozwanego w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o nazwie „Umowa o budowę lokalu mieszkalnego”.</p> <p>SO uznał, iż we wskazanym stosunku prawnym spółdzielnia mieszkaniowa nie jest legitymowana biernie w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, a okoliczność ta uniemożliwia poddanie stosowanej przez nią „Umowy kontroli prawnej w oparciu o art. 385¹ § 1 k.c.</p>	<p>SA uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał SOKIK do ponownego rozpoznania.</p> <p>W ocenie SA, błędnie przyjął SO, iż w niniejszej sprawie pozwana spółdzielnia mie-szkaniowa nie posiada legitymacji biernej, co z kolei skutkowało niezasadnym oddaleniem powództwa bez rozpoznania przez Sąd I instancji zasadności żądania stwierdzenia abuzywności przedmiotowych postanowień umownych, tj. bez rozpoznania istoty sprawy.</p>

8.	391/12 2012.09.06	SOKIK zważył co następuje: SO oddalił powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.	SA zmienił zaskarżony wyrok m.in. poprzez uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o nazwie „Regulamin sklepu internetowego”. Kwestionowane postanowienie wprowadza konsumenta w błąd co do tego, że reklamację może on złożyć tylko wówczas, gdy sporządził w obecności kuriera odpowiedni protokół. Tymczasem tak nie jest, bowiem przepisy prawa cywilnego i prawa przewozowego przewidują możliwość złożenia reklamacji także w przypadku, gdy protokół w obecności kuriera nie został sporządzony.
9.	402/12 2012.09.06	SOKIK zważył co następuje: Abstrakcyjna kontrola wzorca nie może prowadzić do generalnego wyłączenia danej klauzuli z obrotu. Wydany w takiej sprawie wyrok dotyczy zatem postanowienia określonego wzorca a nie postanowienia w ogóle. Podobny pogląd został wyrażony w uchwale SN z dnia 13 stycznia 2011 r. III CZP 119/2010 (OSNC 2011/9 poz.95). W ocenie Sądu I instancji w świetle powyższych uchwał wpis postanowienia do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wywołuje jedynie taki skutek, że uniemożliwia wniesienie kolejnego powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia umownego o takiej samej treści, stosowanego w tym samym wzorcu umownym, przez tego samego przedsiębiorcę. Sprawa ta nie została dotychczas zakończona prawomocnym wyrokiem. Z tego względu SO przyjął, że nie zachodziła podstawa określona w art. 199 §1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 479 ⁴³ k.p.c. do odrzucenia pozwu.	SA oddalił apelację Uznanie, że rozszerzona prawomocność materialna wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone wyłącza – wobec powagi rzeczy osądzonej – możliwość wytoczenia powództwa przeciw innemu przedsiębiorcy stosującemu takie samo lub podobne postanowienie umowne, a niebiorącemu udziału w postępowaniu w którym zapadł wyrok, budzi ponadto poważne wątpliwości, stanowi bowiem niewątpliwe ograniczenie prawa do obrony i wysłuchania, a tym samym realizacji prawa do sądu (art. 45 Konstytucji). Konkludując – wpisanie do rejestru klauzul niedozwolonych postanowień wzorca o treści zbliżonej do postanowienia zakwestionowanego w sprawie niniejszej nie powoduje zatem skutków określonych w art. 366 k.p.c. w niniejszym postępowaniu, co słusznie przyjął Sąd pierwszej instancji oddalając wniosek o odrzucenie pozwu.

10.	407/12 2012.09.06	SOKIK zważył co następuje: Uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez z siedzibą w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści stosowanie we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa rezerwacyjna” postanowień umownych, wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.	SA oddalił apelację SO właściwie uwzględnił kryteria wymiaru kary określone w art. 111 uokik . Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności nie ma podstaw do uznania, że kara ta jest nadmierna i nieadekwatna do wagi naruszenia przepisów ustawy i okoliczności dopuszczenia się naruszenia, do którego niewątpliwie w sposób zawiniony, chociaż nieumyślny, w niniejszej sprawie doszło. Odwołanie zasadnie zatem zostało oddalone.
11.	405/12 2012.09.13	SOKIK zważył co następuje: SO uznał postanowienie zawarte we wzorcu umownym o nazwie „Regulamin Karty Kredytowej”, o treści: „Opłaty za podjęte przez Bank czynności windykacyjne: Opłata za obsługę nieterminowej spłaty – 45 zł”; pkt 4.1. a) Wyciągu z Taryfy opłat i prowizji za niedozwolone i zakazał pozwanemu wykorzystywania go w umowach z konsumentami.	SA oddalił apelację Zakwestionowane postanowienie umowne w sposób nieuczciwy opiera się na niedoinformowaniu konsumenta o rodzaju czynności windykacyjnych, za które <i>de facto</i> obowiązany będzie on zapłacić, a tym samym pozbawia konsumenta możliwości zweryfikowania tych wydatków. W tym zakresie przedsiębiorca ma zatem pełną dowolność w szacowaniu wysokości opłat, co ewidentnie sprzeczne jest z dobrymi obyczajami i uzasadnia uznanie zakwestionowanego postanowienia za abuzywne.
12.	461/12 2012.09.13	SOKIK zważył co następuje: Uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez powoda w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści: „Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania”. Analizowane uregulowanie przewidujące kiedy korespondencja może zostać uznana za doręczoną istotnie zagraża interesowi konsumenta. Postanowienie wprowadza bowiem 14-dniowy termin od daty wysłania korespondencji. Tymczasem korespondencja może nie zostać doręczona po upływie 14 dni od daty jej wysłania.	SA oddalił apelację Sąd podzielił stanowisko SO co do abuzywnego charakteru kwestionowanej przez powoda klauzuli i wywód prawny zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. kwestionowany zapis niewątpliwie godzi w równowagę kontraktową stron, stawiając konsumenta w pozycji daleko mniej korzystnej niż bank. Takim rozwiązaniem bank przerzucił na konsumenta wszelkie ryzyko związane z niedoręczeniem przesyłki, w tym mogące być skutkiem okoliczności całkowicie niezależnych od adresata, jak chociażby zagubienie przesyłki na poczcie, czy kradzież ze skrzynki pocztowej.

13.	406/12 2012.09.14	SOKIK zważył co następuje: Na podstawie art. 479 ⁴² § 1 k.p.c. SOKiK uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami zakwestionowanej w pozwie klauzuli umownej.	SA zmienił zaskarżony wyrok co do kosztów a w pozostałym zakresie oddalił Zgodzić się należy z SOKiK, iż zakwestionowane postanowienie umowne w sposób nieuczciwy opiera się na niedoinformowaniu konsumenta o rodzaju czynności windykacyjnych, za które de facto obowiązany będzie on zapłacić, a tym samym pozbawia konsumenta możliwości zweryfikowania tychże wydatków. Pojęcie „czynności windykacyjnych” nie zostało bowiem zdefiniowane ani w spornym punkcie „Tabeli opłat i prowizji” ani w żadnym innym miejscu tego wzorca umownego. W tym zakresie zatem przedsiębiorca ma zupełną dowolność w szacowaniu wysokości opłat, co ewidentnie sprzeczne jest z dobrymi obyczajami.
14.	454/12 2012.10.03	SOKIK zważył co następuje: Wskazując określone w art. 385 ¹ § 1 k.c. przesłanki uznania postanowień umownych za niedozwolone oraz fakt, że abstrakcyjna kontrola dokonywana jest <i>ex ante</i> i obejmuje jedynie wzorzec, nie zaś konkretną umowę, SO uznał, że kwestionowane postanowienie nie spełnia przesłanek niedozwolonego postanowienia umownego.	SA zmienił zaskarżony wyrok Uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia „Podstawą do złożenia reklamacji jest sprawdzenie zawartości przesyłki w obecności kuriera lub pracownika Poczty Polskiej w chwili doręczenia paczki oraz sporządzenie protokołu reklamacyjnego w jego obecności. W przypadku niezastosowania się do powyższej informacji reklamacje dotyczące uszkodzenia zawartości paczki nie będą przyjmowane”. W ocenie SA analiza treści wymienionego postanowienia uzasadnia twierdzenie, że w sposób nieuzasadniony chronione są interesy tylko jednej – silniejszej strony stosunku prawnego, co jest rozwiązaniem sprzecznym z dobrymi obyczajami i prowadzi do rażącego naruszenia interesów konsumentów
15.	195/12 2012.10.03	SOKIK zważył co następuje: Zdaniem Sądu klauzula o treści: „Nabywca ma obowiązek przystąpienia do aktu notarialnego, o którym mowa w § 4 pkt. 1 pod rygorem uznania, że przystąpienie oznacza rezygnację, z lokalu mieszkalnego wraz z przynależnym pomieszczeniem gospodarczym” stanowi niedozwolone postanowienie umowne.	SA zmienił zaskarżony wyrok SO nie podjął próby dokonania kwalifikacji prawnej dołączonych do pozwu wzorców umów, natomiast strony traktują je zgodnie jako wzorce umowy przedwstępnej. Przyjmując taką kwalifikację należy zauważyć, że nie mamy wówczas do czynienia z umową wzajemną. Trzeba również zauważyć, że także w przypadku, gdyby wzorce umów zawierające badane postanowienie miały charakter wzorców umów

		Postanowienie to przewiduje bowiem uprawnienie pozwanego do odstąpienia od umowy w przypadku, gdy konsument nie stawia się w wyznaczonym terminie celem podpisania aktu notarialnego.	wzajemnych, co oznaczałoby sprzeczność analizowanego postanowienia z art. 491 § 1 k.c., nie zachodziłaby abuzywność tego postanowienia. Zgodnie bowiem z trafnym poglądem wyrażonym przez SN w uchwale z dnia 13 stycznia 2011 r. (sygn. III CZP 119/10, publ. OSNC z 2011 r., nr 9, oz. 95), postanowienie wzorca umowy sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy nie może być uznane za niedozwolone w rozumieniu art. 385 ¹ § 1 k.c.
16.	578/12 2012.10.03	SOKIK zważył co następuje: W ocenie SO postanowienie: „W przypadku stwierdzenia uszkodzenia przesyłki, fakt ten należy zgłosić przewoźnikowi, rozpakować ją i spisać w jego obecności protokół zniszczenia. Tylko w tym przypadku uznajemy reklamację wynikłą z tytułu wad powstałych podczas transportu” nie spełnia przesłanek niedozwolonego postanowienia umownego. Wbrew sugestiom powoda postanowienie nie pozbawia konsumenta prawa do złożenia reklamacji w ogóle (np. w przypadku wystąpienia wady ukrytej), czy do dochodzenia roszczeń na podstawie ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z tytułu niezgodności towaru z umową.	SA zmienił zaskarżony wyrok Uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami zakwestionowanego postanowienia. Przedmiotowe postanowienie narzuca konsumentom znacznie gorsze warunki składowania reklamacji niż gwarantują to przepisy prawa przewozowego. Nie można nakładać na konsumenta obowiązku natychmiastowego sprawdzenia przesyłki i to w obecności przewoźnika, pod rygorem utraty możliwości złożenia reklamacji z tytułu wad powstałych w czasie transportu.
17.	576/12 2012.10.17	SOKIK zważył co następuje: SO oddalił powództwo o uznanie za niedozwolone i zakazanie pozwanemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Operator zastrzega sobie prawo do powierzenia wykonania umowy osobie trzeciej.” (§ 5 pkt 5 Regulaminu świadczenia Usług).	SA zmienił zaskarżony wyrok m.in. poprzez uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie postanowienia umowy. Brak w kwestionowanym postanowieniu ograniczenia odpowiedzialności przedsiębiorcy oraz fakt, iż przepisy kodeksu cywilnego nie zabraniają posłużenia się innymi osobami w celu wykonania zobowiązania nie stanowi o braku abuzywności przedmiotowej klauzuli, gdyż zapis „Operator zastrzega sobie prawo do powierzenia wykonania umowy osobie trzeciej.” kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy.

18.	651/12 2012.10.25	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>SO uznał, że postanowienia pierwsze i czwarte odpowiadają treścią tzw. klauzulom szarym wymienionym w art. 385³ pkt 12 i 17 k.c., albowiem wyłączają one obowiązki zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnował z wykonania umowy, a także nakładają na konsumenta, który odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej. Klauzule druga i trzecia są abuzywne, albowiem przewidują uprawnienie przedsiębiorcy do natychmiastowego rozwiązania umowy w przypadku, gdy student nie zapłaci w terminie czesnego lub w przypadku, gdy „student działa w sposób niegodny”, bez wprowadzenia wymogu uprzedniego wezwania do zapłaty, bądź zaprzestania „niegodnego” zachowania. Ponadto trzecie z postanowień, poprzez zastosowanie niedookreślonego sformułowania „niegodności”, przyznaje dodatkowo kontrahentowi konsumenta uprawnienie do dokonywania wiążącej interpretacji umowy.</p>	<p>SA oddalił apelację</p> <p>1. SO w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wnikliwie i wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko, które SA przyjmuje za własne. Natomiast w apelacji pozwany ograniczył się do powtórzenia argumentów prezentowanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zmierzających do wykazania celowości i potrzeby stosowania niedozwolonych postanowień umownych przez uczelnię, która jest finansowana z czesnego wpłacanego przez studentów i dąży do ograniczenia liczby przypadków rezygnacji z nauki, aby ustabilizować finansowe podstawy swojego funkcjonowania.</p> <p>2. Pozwany nie dostrzega, że kontrola sądowa wzorca umowy dokonywana na podstawie art. 479³⁶ k.p.c. ma charakter abstrakcyjny i dotyczy wyłącznie treści postanowień zawartych we wzorcu, a ściślej, czy są one niedozwolone, czy nie. Ocenie podlega zatem treść zapisu wzorca, a nie sposób jego wykorzystania przez pozwanego (por. uzasadnienie wyroku SA w Warszawie z dnia 4 listopada 2004 r., sygn. VI ACa 313/04, Lex Polonica nr 373161).</p>
19.	676/12 2012.10.27	<p>SOKIK zważył co następuje:</p> <p>SO uznał za niedozwolone i zakazał stosowania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści: „Wysokość czesnego może ulec zmianie w trakcie roku akademickiego”. Analizując zakwestionowaną klauzulę w świetle całego zapisu § 6 wzorca – Umowy o warunkach odpłatności za studia pierwszego stopnia, SO uznał, że pozwany nie zagwarantował konsumentowi – będącemu studentem, możliwości odstąpienia od umowy w przypadku zmiany wysokości czesnego przez Uczelnię – jego podwyższenia w oparciu o wskaźnik inflacyjny.</p>	<p>Zmiana zaskarżonego wyroku częściowo to jest: a) w punkcie pierwszym w ten sposób, że powództwo oddała.</p> <p>Prawidłowo wskazuje skarżący, że zakwestionowane postanowienie rozpatrywane w kontekście całego postanowienia zawartego w par. 6 jak również całego wzorca umowy nie narusza art. 385 [3] pkt 20 k.c. ani też art. 385 [1] par. 1 k.c. Postanowienie umożliwiające zmianę wysokości czesnego w trakcie semestru nie stanowi podwyższenia ceny bądź wynagrodzenia, o jakim mowa w art. 385 [3] pkt 20 k.c. Par. 6 wzorca zawiera umowną klauzulę waloryzacyjną, która z góry, a więc przed zawarciem umowy określa w sposób jasny i zrozumiały dla konsumenta zarówno miernik aktualizacji czesnego, jak i zasady, na jakich może dojść do waloryzacji.</p>